

NOVADNIEKS

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

• Trešdiena, 1996. gada 28. februāris

• Nr. 16 (6667)

LATTELEKOM: mūsu galvenais uzdevums — lai klienti būtu apmierināti

◆ Pēdējā laikā LATTELEKOM ir viena no organizācijām, par kuras darbību vai ik nedēļas runā radio, raksta lielākā daļa preses izdevumu. Par to, kas šajā iedzīvotāju apkalpošanas sfērā notiek pie mums, lūdz pastāstīt LATTELEKOM Latgales zonas Preiļu nodaļas klientu apkalpošanas dienesta vadītāju Viktoru RUBINU.

— Es atturēšos no to jautājumu izklāsta, kas skar mūsu organizācijas ekonomisko darbību, izmaiņas tarifos un tā tālāk. Tās ir lietas, kas mainās. Mūsu galvenais uzdevums ir klientu apkalpošana un sakaru nodrošināšana. Mans pienākums ir sniegt atbildes uz visiem jautājumiem par neskaidrībām norēķinos, par problēmām sakaru kvalitātē.

Tātad, sakaru kvalitāte. Latvijā, it īpaši reģionos, kas atrodas tālāk no centra, problēmu šajā ziņā vēl arvien ir pietiekami. Klientiem ir pilnīga taisnība, jo viņi maksā un grib par to saņemt kvalitatīvu apkalpošanu.

Jāsāk ar materiāli tehnisko mantojumu, ko saņēmām pūrā no vecās sistēmas. Jāatzīst, ka bijušajā savienībā nekad nav bijuši īsti labi sakari. Un būtu muļķīgi cerēt, ka vienā mēnesī vai gadā visu varēs izmainīt ideāli. Pa šo laiku esam paplašinājuši un nomainījuši centrāles. Krietni uzlaboti starppilsētu sakari.

Vēl pirms dažiem gadiem, lai piezvanītu uz kādu vietu, kas atradās ārpus Padomju Savienības, saruna bija jāpiesaka trīs diennaktis iepriekš. Tagad vairs nav nekādas atšķirības — Dāvgavpils, Kanāda vai Austrālija — piezvanīt var uz jebkuru pasaules malu.

Pagājušā gada nogalē Preiļos, bet šogad Līvānos talsarunu punktā un Aglonas pastā uzstādījām telekaršu taksofonus. Nopērkot telekarti, kas maksā divus, piecus vai desmit latus, var sazināties ar abonētus ārvalstīs. Šie taksofoni pieslēgti ciparu tīklam.

Sakaru modernizācijai vajadzīgi miljoni finansiālie līdzekļi, jo pašreizējais tīkls nevar nodrošināt kvalitāti. Tas ir pārlietu nolietojies. Kad Preiļos tiks ieviests ciparu tīkls, pateikt grūti. Pagaidām tas ir tikai Cēsīs, Ventspilī un daļēji arī Rīgā.

Kaut arī šīgada ziema ir ļoti sniegaina, mēs to neuzskatām par traģēdiju. Protams, ceļi ir aizputināti, grūti nokļūt

pie abonenta, kam bojāts telefons. Tomēr mums daudz sarežģītākas bija siltās ziemas, kad bieži radās apledoījumi. Tad masveidā trūka vadi, reizēm bija jāmaina pamatīgi gabali. Visu laiku strādājam dežūrrežīmā, gādājam par bojājumu novēršanu.

Kādreiz pasts un telefona centrāle bija viena organizācija. Nu esam patstāvīgi dienesti. Tomēr cilvēki vēl pa vecam bieži vien iedomājas, ka var pazvanīt uz pastu un pieteikt telefona bojājumu. Tā nav — bojājumu gadījumā ir jāzvana 08. Tas ir vienotā dispečerdienu numurs. Kad ir reģistrēts pieteikums, remontbrigāde vai konkrēts meistars saņem uzdevumu bojājumu likvidēt. Starp citu, līvānieši bojājumus var pieteikt arī savā pilsētā.

Parādi par laikus nesamaksātajiem telefona pakalpojumiem un tālsarunām ir vēl viena no mūsu aktuālākajām problēmām. Tas, ka mēs sūtām brīdinājumus vai atslēdzam telefonu, nav nekāda pašdarbība. Pastāv noteikumi, kuri mums ir jāievēro. Galējais līdzeklis cīņā ar nemaksātājiem ir liguma laušana. Starp citu, pagājušajā gadā bija vairāki tādi gadījumi.

Vēl pirms nedaudziem gadiem rindas telefona uzstādīšanai bija lielas. Tagad tās samazinājušās, jo liela daļa iedzīvotāju iztiek ar mazumiņu. Bet par līnijas būvi un telefona uzstādīšanu ir jāmaksā. Preiļos situācija ir vienkāršāka, jo pati pilsēta ir samērā kompakta. Toties Līvānos ir vairāki apdzīvotie rajoni, kur mums pagaidām nav tehnisku iespēju visus gribētājus nodrošināt ar telefoniem.

Bieži dažādas pretenzijas tiek izteiktas mūsu izziņu dienesta darbiniekiem, jo viņi nevar sniegt vajadzīgo informāciju. Tas ir tāpēc, ka sakarā ar daudzajām reorganizācijām, bieži mainās firmu, uzņēmumu struktūrvienību nosaukumi. Organizācijai visas izmaiņas ir jāpārreģistrē viena mēneša laikā. Ja tas nav izdarīts, esam tiesīgi lauzt līgumu. Tiesa, vēl ne reizi neesam to darijuši, taču par notikušajām izmaiņām arī neesam informēti.

Pārreģistrēšana ir maksas pakalpojums, kas jānokārto abonentu daļā. Ir jāmaksā 5,54 lati (bez aprožījuma nodokļa) par katru telefona aparātu. Lai kam jau šī summa uzņēmumu vadītājiem liekas par lielu...

L.Kirillova

Labi, ka nebija 20

◆ Tā teica Preiļu 1. vidusskolas direktors Jānis Eglītis pēc notikušās olimpiādes informātikā. Skolā, kurā ir visplašākā bāze informātikas mācībām rajonā, tomēr ir tikai 14 datoru un lielāku olimpiādes dalībnieku skaitu nemaz nevarētu uzņemt.

No abām Preiļu un no abām Līvānu vidusskolām uz olimpiādi ieradās 13 skolēni. Olimpiādes darbs bija sastādīt programmas.

Vislabāk ar to tika galā Preiļu 1. vidusskolas audzēknis Valdis Puvāciets, iegūstot 30 punktus no 60 iespējamiem. 29 punktus ieguva Aleksandrs Traškovs no Līvānu 2. vidusskolas, 28 punktus — viņa skolabiedrs Aleksandrs Grabļevskis. Ceturtais labākais rezultāts — 20 punkti ir Līvānu 1. vidusskolas audzēknim D.Zubarevičam.

Par ieskaitītiem kopumā atzīti četri darbi.

L.Rancāne

Rajona galvenās bibliotēkas lasītavā allaž ir izstādes par aktuāliem notikumiem rajonā, par ievērojamiem novada cilvēkiem. Pašlaik aizsākts izstāžu cikls par rajona pagastiem. Lasītavas vadītāja (no kreisās) Zinaida Blūzma, informācijas biroja vadītāja Velta Beča, bibliogrāfe Marianna Jeļisejeva nule kā sagatavojušas izstādi par Aizkalnes pagastu un kādu no populārākajām firmām. Foto — Jānis Silickis

Rajona galvenās bibliotēkas direktores Ināras Batarāgas teikto par bibliotēku darbu lasiet 2. lappuē.

Latvijā samazinās ceļu satiksmes negadījumos bojā gājušo skaits

◆ 1995. gads bija pirmais, kad informāciju par ceļu satiksmes negadījumiem sāka apkopot ceļu satiksmes drošības departaments. Pirmo reizi tika apkopota arī informācija par visiem ceļu policijas reģistrētajiem satiksmes negadījumiem, arī tiem, kuros nebija cietuši. Šāda uzskaitē tiek praktizēta arī citās pasaules valstīs. Līdz šim Iekšlietu ministrija un arī Statistikas komiteja uzskaitīja datus tikai par tiem ceļu satiksmes negadījumiem, kuros bija cietušie. Tāpēc tik krasi gada laikā pieaudzis satiksmes negadījumu skaits (no 3814 negadījumiem 1994. gadā līdz 14276 negadījumiem 1995. gadā).

Visu ceļu satiksmes negadījumu reģistrācija bija nepieciešama, lai noteiktu vietas, kur visbiežāk notiek avārijas. Ja, piemēram, šobrīd kādā vietā notiek desmit sīki negadījumi, tad, iespējams, nākamais var būt ar daudz smagākām sekām. Izzinot iegūtos datus, tiek atklātas bīstamākās vietas uz ceļiem, kur nepieciešami ceļu satiksmes negadījumu profilakses darbi (ātruma samazināšana un tā tālāk).

Pēc Ceļu satiksmes drošības departamenta datiem 1995. gadā Latvijā cietušie bija 4056 satiksmes negadījumos. Bojā gāja 611, bet traumas guva 4903 cilvēki. CSDD prognozē, ka, uzsākot transporta līdzekļu vadītāju civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu, reģistrēto ceļu satiksmes negadījumu skaits varētu krietni palielināties.

Autovadītāji būs ieinteresēti ceļu policijā reģistrēt visus negadījumus, arī tos, kurus līdz šim liela daļa vadītāju atzināja savstarpēji vienojoties. Apdrošinot civiltiesisko atbildību, trešajai personai nodarīto kaitējumu segs nevis vainīgais autovadītājs, bet gan apdrošināšanas sabiedrība.

Preiļu rajonā pērn izraisīti 124 ceļu

satiksmes negadījumi (1994. gadā bija 35), kuros cietuši 70 cilvēki (1994. gadā 38), bojā gājuši 12 (pirms gada — 12). Tātad, cietušo skaits ir pieaudzis par 125,8 procentiem, kas ir viens no lielākajiem rādītājiem Latvijā.

Autovadītājiem un visiem pārējiem satiksmes dalībniekiem ir nopietni jāpādomā, kā samazināt ceļu satiksmes negadījumu skaitu, kuros cieš vai tiek sakropļoti cilvēki.

Vadot transporta līdzekli reibumā 1995. gadā izraisīti 31 ceļu satiksmes negadījumi (1994. gadā bija 7), cietuši 18 cilvēki (1994. gadā 7), miruši 4 cilvēki (gadu iepriekš tikai 1). Reģistrēti 11 ceļu satiksmes negadījumi, kuros cieta 24, bet izbraukti gājējiem, cietuši 8, bet miruši 3 cilvēki. Pirms gada šie skaitļi bija attiecīgi 9, 6 un 4.

Galvenais iemesls, kāpēc aug ceļu satiksmes negadījumu skaits Latvijā un arī mūsu rajonā, ir nepareiza braukšanas ātruma izvēle. Pagājušajā gadā rajonā bija 52 tādi negadījumi, kuros cieta 24, bet gāja bojā 4 cilvēki. Iepriekšējā gadā skaitļi bija attiecīgi 13, 15 un 4.

Bojā gājušo skaits pērn ir samazinājies. Šis fakts izskaidrojams ar to, ka Latvijā samazinājies veco PSRS ražoto automašīnu skaits. Tās nomaina attīstītajās valstīs ražotās mašīnas. Lai gan tās nav jaunāko modeļu automašīnas, tomēr ievērojami drošākas.

Padomju marku automašīnu īpatsvars Latvijā samazinās, tomēr tās vēl saglabā līderpozīcijas. Visvairāk republikā ir reģistrēti VAZ — 108338, Moskvich — 48375. Tālāk seko Opel — 27895 un Ford — 23950. No jaunajām 1994. un 1995. gadā ražotajām automašīnām visvairāk reģistrētas VAZ (586), Renault (388) un Škoda (318).

Vairāk nekā puse no Latvijā reģistrētajām automašīnām ir vecākas par desmit gadiem.

V.Ruskulis,

CSDD Preiļu nodaļas inspektors

Augsta sabiedriskā lietderība

Rajonā darbojas 42 bibliotēkas, 38 no tām — pagastos, lasītāju skaits pērn sasniedza 12 755, kas ir par 319 vairāk nekā 1994. gadā. Apmeklējumu skaits ir 113 717, tas ir, par 11 tūkstošiem vairāk nekā 1994. gadā. Izsniegts 421 175 grāmatu un citu izdevumu. Arī šis skaitlis ir lielāks nekā gadu iepriekš — par 17 tūkstošiem. Grāmatu izsniegums un lasītāju skaits ir krasi palielinājies, sākot ar 1994. gadu, tajā pašā laikā jāņem vērā, ka rajona iedzīvotāju skaits ir stipri samazinājies. Kopējais grāmatu fonds rajonā — 532 795 eksemplāri. Pagājušajā gadā par rajona līdzekļiem iepirkta 8756 grāmatas, Livānos, Preiļi un daļā pagastu pašvaldības arī ir devušas naudu grāmatu iegādei, kopā — 2822 lati. Rajonā strādā 63 bibliotekārie darbinieki. Atkarībā no darba stāža, no apkalpojamo lasītāju skaita, no kvalifikācijas bibliotekāru vidējā alga ir 50 lati.

♦ Šādos sausos skaitļos ietverts raksturojums tām bagātībām, kas, par laimi, vēl pieder mums visiem kopā. Tās ir grāmatas, tā ir literatūra, tā ir simtiem un tūkstošiem pasaules gaišāko prātu domu un gudrību krātuve. Šajā dārdzības pasaulē laikam vienīgā lieta, kas pieejama visiem par velti, kaut arī kopīgi — no mūsu nodokļiem krāta, veidota un pašlaik uzturēta. Komentēt šos rādītājus lūdz rajona galvenās bibliotēkas direktori Ināru Batarāgu.

— Izpētot bibliotēku darba rādītājus pagājušajā gadā, arī aprunājoties ar bibliotekāriem, uzklaušot viņu domas, nācu pie secinājuma, ka pēdējos gados bibliotēku loma sabiedrībā ir krietni vien pieaugusi. Tam ir gan tīri objektīvi, gan subjektīvi iemesli. Pašlaik, kad cilvēki ir materiāli slikti nodrošināti, lielākā daļa nevar atļauties ne iegādāties grāmatas, ne arī pasūtīt presi. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc tagad tik daudz cilvēku nāk uz bibliotēku. Nāk arī daudz jauniešu — vidusskolēni, studenti. Piemēram, rajona bibliotēkā 320 no visiem lasītājiem ir vidējo un vidējo speciālo mācību iestāžu audzēkņi, 120 ir augst-

skolu studenti. Bibliotēkā lasa 230 bezdarbnieki, daudz pensionāru. Tās ir lielākās lasītāju kategorijas, no kurām jaunieši ir pārsvarā, jo viņiem nepieciešama literatūra mācībām. Tas rada arī zināmus sarežģījumus, jo nereti ir tā, ka atbilstoši programmai viena autora darbus vienlaicīgi pieprasa pa divdesmit cilvēkiem, bet grāmatas ir nedaudz vai pat vienā eksemplārā. Sevišķi pēdējo gadu izdevumi ir dīvos vai maksimāli trijos eksemplāros. Abonementā tāpēc izveidota kartotēka, kurā lasītāji tiek pierakstīti rindā uz atsevišķām grāmatām.

Šajos apstākļos, kad grāmatu iepirkšanai pietrūkst naudas, saviem bibliotekāriem lieku pie sirds padomāt, kam ir lielāka vērtība, vai protam pareizi izlietot pašvaldību piešķirtos līdzekļus augsti kvalitatīvas literatūras iegādei, vai arī dažādiem mazvērtīgiem, īslaicīgi uzmanību piesaistošiem darbiem. Pašlaik tiek izdots milzums grāmatu, ir augstvērtīga literatūra, ir arī apšaubāmas kvalitātes darbi, un bibliotēku fondi tomēr jāpapildina ar labām grāmatām, kas nezaudē savu vērtību nekādos laikos.

Labu grāmatu izdošana nemaz tik bieži netiek atkārtota, un tās, kas izdotas pašlaik,

nākošreiz tiks izdotas varbūt pēc 10-15 gadiem. Tām aug arī cena. Tāpēc bibliotēku vadītājiem ir jāprot pareizi novērtēt savu līdzekļu izlietošanu.

Rajona bibliotēka grāmatas iepērk ar ļoti lielu atli. Jāteic, ka kopumā arī mūsu lasītāji ir pietiekami inteliģenti, un ja pirmajos brīvības gados, kad kļuva iespējams lasīt arī dažādu lubu un sēnalu literatūru, pēc tās bija liels pieprasījums, tad tagad lielākā daļa jau ir to «atēdusies» un negrib vairs lasīt, bet pieprasa pasaules populārāko autoru, kā arī klasiku darbus. Priekšroku dodam arī uziņu, pašizglītības, darbam vajadzīgiem izdevumiem.

1995. gada pavasarī bibliotēkas nonāca vietējo pašvaldību pārzinā. Šī jaunā situācija prasīja pamatīgāk ievērot pagasta padomes vēlmes, apkalpojamā mikrorajona ipatnības, iedzīvotāju nodarbinātību un valodas faktoru. Bibliotekārs kļuvis par ekonomistu, diplomātu un padomdevēju vienā personā. Gada sākumā no lauku bibliotēkām saņemtajās atskaitēs es redzu bibliotēkas ikdienu: «...Praktiski visu mācību gadu pie manis nāk bērni konsultēties matemātikā, darb-mācībā, krievu tautības bērni — latviešu valodas apguvē.

Bibliotēkas darbā noder arī kādreiz iegūtās psiholoģijas zināšanas. Mammas nāk ar savām ģimenes problēmām, skolēnu interešu izpētei lietoju testus...», raksta Liču bibliotēkas vadītāja, «skatot izdarīto un neizdarīto, jāatzīmē, ka bibliotēka kaut nelielu daļiņu ir devusi apmeklētāju pašizglītībai, interešu paplašināšanai un jācer, arī dvēselei, jo tā ir palikusi vienīgā vieta Smelteros, kur var aiziet bez naudas. Manu lasītāju «gara banka», jācer, būs tā drošākā un stabilākā.»

Lasītāju un apmeklējumu skaits ir cēlies

Rožupes, Rušonas, Rudzētu, Riebiņu, Galēnu pagastos, rajona bibliotēkā, Livānu pilsetas bibliotēkā.

Pēdējos gados bibliotekāri rosināti aktīvi darboties novadpētniecības laukā. Apjomīgi papildināts novadpētniecības fonds. Turpināta sadarbība informācijas un materiālu apmaiņā ar novadnieku — vēsturnieku A.Anspaku, Tilžas dekānu A.Budži.

Uzsākta sadarbība ar bijušo prelieti, tagad emigrācijā dzīvojošo J.Veidemanes kundzi, apzināti jauni novadnieki emigrācijā. No personīgajiem arhīviem bibliotēkā nonākuši fotomateriāli par novadnieku A.Upenieku un P.Bārbali. Kultūrvēsturnieks L.Erts dāvināja apcerējuma manuskriptu par Vidsmuižu (Galēnu pagasta kultūrvēsturisko centru). Sadarbībā ar Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspektori iegūts daudz fotomateriālu par rajona dievnamiem, aizsargājamiem dabas objektiem. Notiek regulāra informācijas apmaiņa. Turpināts darbs Nacionālās bibliotēkas Letonikas nodaļā, izmantojot uziņu literatūru un kartotēkas. Sniegtas ziņas par vairākiem pagastiem topošajai enciklopēdijai «Latgale».

Diemžēl līdz ar pāreju pie pašvaldībām daudzām bibliotēkām saīsināts darba laiks. Šādu lēmumu rezultātā bibliotekāri zaudē profesionālās iemaņas kā tādas, viņi gan izsniedz grāmatas, bet kavējas tehniskais darbs, neatliek laika informācijas uzkrāšanai, sistematizēšanai un citām ne mazāk svarīgām lietām.

Nobeigumā varu pašreizējo bibliotēku situāciju raksturot īsi — bibliotēku sabiedriskā lietderība ir ļoti augsta, bet līdzekļu trūkums sarežģī situāciju bibliotēkās.

Rajona galvenās bibliotēkas direktora Ināras Batarāgas stāstījumu pierakstīja L.Rancāne

Nomnieku pulvermuca ēkā Livānos, Stacijas ielā 1

Šobrīd SIA «Skroders» darbiniekiem Kristīnei Mihejenkovai, priekšniekam Viktoram Menkovskim, Marijai Deiko un Valentīnai Menkovskai vēl ir darbs un darbavieta, bet cik ilgi?

Šī gada 3. februārī ēku Stacijas ielā 1, kas livāniešiem bija pazīstama kā sadzīves pakalpojumu kombināts, atklātā izsolē savā īpašumā ieguva SIA «FK Livāni».

Ēka «privatizējās» jau no 1995. gada oktobra. Personas, kas par to bija ieinteresējušas, dažādu iemeslu dēļ tomēr to nenopirka. Pirmpirkuma tiesības neizmantoja arī ASV dzīvojošā Mollī Gavartina — likumīgā mantiniece tam zemes gabalam, uz kura šī ēka atrodas.

Tā maksājumu proporcijas par šo objektu (tā novērtējums Ls 23510) tika mainītas no «50% latos un 50% sertifikātos» uz «30% latos un 70% sertifikātos». Par 3. februāra izsolu un par jaunās ēkas īpašnieka plāniem īsa informācija tika sniegta «Novadnieka» 14. februāra numurā.

Optimistiski uz šo pirkšanu — pārdošanu varētu raudzīties, ja ēka būtu tikai pilsētas pašvaldības namīpašums bez nomniekiem. Bet, patīk tas kādam vai nē, šobrīd viņi šajā mājā ir, un dzīvo un strādā, neziņā par savu tālāko nākotni. Jo vēl pirms ēkas privatizācijas visi šie nomnieki: SIA «Elegants» (apavu remontdarbnīca), IU «Līga» (mēbeļu salons, vilnas maiņas punkts), pulksteņu remontdarbnīca, IU «Vide un L» (tirdzniecība ar lietotiem apģērbiem) īres līgumus slēdza līdz 1996. gada beigām vai, ēkas privatizācijas gadījumā, — līdz tās pārdošanas pabeigšanai. Nomnieks SIA «Skroders» (šūšanas ateljē) līgumu par telpu izno-

māšanu ēkā Stacijas ielā 1 noslēgt nepaguva, lai gan dome 1995. gada 30. novembrī nolēma šo līgumu noslēgt, un arī SIA «Skroders» šuvēji nekur nav pazuduši un joprojām strādā šajā noprivatizētajā ēkā.

Kā apgalvo visi ēkas nomnieki, pirms izsoles neviens no SIA «FK Livāni» pie viņiem nebija ieradies, lai iepazītos ar reālo situāciju. Ēkas jaunie saimnieki ieradušies tikai, kad izsole jau bija notikusi, un arī tad neko konkrēti par saistībām ar šiem nomniekiem viņi nav pateikuši, kā vien to, ka, viņuprāt, tiek aizņemtas pārāk lielas telpas, par kurām tiek maksāta maza īres maksa. Dīvaini gan šķiet, ka cilvēki, kas gatavojas nopirkt lielu ēku, neuzskata par vajadzīgu pat noskaidrot, kas šajā ēkā atrodas, jo tie, kas tur strādā, taču nav mēbeles, ko var vienkārši ņemt un izmest ārā. Var jau ēkā ierīkot solāriju vai ko citu, bet vai tieši tas Livānu iedzīvotājiem šobrīd ir vairāk vajadzīgs kā sadzīves pakalpojumi, kuru sniedzējiem droši vien nāksies šīs telpas atstāt, nespējot samaksāt prognozējamo paaugstināto īres maksu. Lūk, ko par šo situāciju domā paši ēkas nomnieki.

Apavu darbnīcas vadītāja Zigrīda Jaudzema. «Nomnieki esam no 1994. gada 23. oktobra. Aizņemam 62 m². Darbnīcā esam 7 strādājošie, visas iekārtas, mašīnas, kuras ir ļoti novecojušas, mums ir nomā no pilsētas

domes.

Kad mēs nācām uz šejieni, mums jau ne-teica, ka pēc gada būs jāiet prom, bet pagāja pus gads, un mēs sēžam kā uz pulvera mucas. Šajās telpās būtu remonts jātaisa, būtu noliktava jāiekārto, bet mēs nezinām, vai kaut ko darīt, vai nē. Jaunais ēkas īpašnieks Valdis Čingulis vienu dienu atnāca, bet nepateica, vai mūs metīs ārā vai atstās, tikai prasīja, kāpēc mēs tik maz maksājam. Bet mums arī tie 40 santīmi par 1 m² ir par daudz. Par siltumu mēnesī maksājam 50 latus, pēdējos 2 mēnešus par to nav samaksāts, algas nav maksātas, nodokļi jāmaksā, bet nav no kā.

Esam pilnīgi atkarīgi no iedzīvotāju maksātspējas, citā pilsētā mūsu darbnīca strādātu ar peļņu, bet Livānos tā nav. Ja mums pacels īres maksu, tad jātaisa durvis ciet un jāiet prom. Nav jēgas šī viena gada dēļ arī pāriet no šīm telpām uz citām šīs pašas ēkas otrā galā, jo ēka pie apkures un elektrības ir pieslēgta tikai daļēji. Kad mēs atnācām uz šo telpu, iztērējām visus toreizējos ietaupījumus, lai atjaunotu elektroinstalāciju un apkures sistēmu. Toreiz mēs to varējām atļauties, bet šodien esam uz izdzīvošanas robežas.»

Gluzī tāda pati situācija ir IU «Līga», kas ar apavu darbnīcu draudzīgi dala tos pašus pārdesmit kvadrātmētrus ēkas pirmajā stāvā. Šī IU vadītājas Kristīnas Jēpišinas pārzinā ir vilnas maiņas punkts, Preiļu mēbeļnieku piegādāto mēbeļu un zārku tirdzniecība, nedaudz tiek tirgoti arī trikotāžas izstrādājumi.

Pesimistiski ir noskapots arī SIA «Skroders» priekšnieks Viktors Menkovskis un viņa darbinieki: «Telpas nomājam kopš 1992. gada augusta. Mūsu 170 m² ir ieskaitīti arī koridoros un kāpnēs. Sākumā par īri maksājām 20 santīmus, tagad 50. Īres maksa vien mēnesī mums ir pāri par 80 latu, par elektroenerģiju vairāk kā 50 latu, jo apkures mums nav, tāpēc telpas apsildām ar elektriskajiem sildītājiem.

Ja mūs no šejienes izdzīs, iesim strādāt individuāli. Vairākas darba mašīnas, ko pārņēmām no Preiļu sadzīves pakalpojumu kombināta, nopirkām paši, jaunākās mašīnas pārņēma dome. Savulaik te tika izveidota Latvijas Bērnu fonda ražotne, bet tā ražošanas pajuka, tagad telpas tiek apkurinātas, bet netiek izmantotas.

Šai ēkai 1990. gadā bija paredzēta rekonstrukcija un piebūves celtniecība, plānoja šeit izvietot šuvējus, apavniekus, fotogrāfus, pašapkalpošanas veļas mazgātuvu.

Toreiz par šo projektu tika samaksāti 50 tūkstoši rubļu, tagad ar projekta dokumentāciju kurina krāsmi. Telpas ēkā ir nolaistas, vajadzīgas ļoti lielas summas to remontam.

Stagnātu laikos meistarū cieniņa, bet tagad valdība un pašvaldības par strādājošiem nedomā, tik domā, kā visu pārdot. Bet šuvēji, apavnieki pilsētai ir vajadzīgi, un agri vai vēl pašvaldībai par to būs jādomā. Uzskatu, ka ar savu darbu esam nopelnījuši, lai mūs atstātu.»

Savukārt pulksteņmeistares Raisas Penegas darba apstākļi šajā ēkā ir neapskaujami. Maztīņa telpiņa, kurā viņa strādā un par kuru maksā 10 latus mēnesī, ir bez apkures un elektrības. Tāpēc arī darba laiks ir no plkst. 10.00 līdz 14.00, kamēr gaišs. Arī pulksteņu remontam pasūtījumu ziemeļi ir ļoti maz, lai gan cenas par šo pakalpojumu ir tik lielas, cik cilvēki pilsētā var atļauties maksāt.

«Darbs man ir patentēts,» saka R.Penega, «es varu strādāt arī mājās, bet cilvēki pilsētas nomalē mani nemeklēs, un es arī pie viņiem neaiziešu. Vietu centrā atrast ir ļoti grūti, jo privātpersonas prasa lielu īres maksu.»

Ēkā plašu telpu tirdzniecībai ar lietotiem apģērbiem nomā arī Livijas Krīvecas IU «Vide un L». Arī viņiem šobrīd tā pati problēma — veikalam ar tik daudz precēm iekārtoties mazā telpā nav iespējams, bet citas lielas telpas visiem pieejamajā pilsētas centrā neviens nedāvina.

Protams, laikā, kad visu nosaka nauda, sadzīves pakalpojumus var izmest nerentablu mēslainē, jo cilvēki šobrīd nav tik bagāti, lai pienācīgi samaksātu par tiem. Bet nav cilvēki arī tik bagāti, lai remontējamu apavu vietā iegādātos pasaulslavenas firmas zābakus pāri dažu simtu latu vērtībā, vai salūzušu pulksteņi nomainītu ar pieticīgo «Citizen».

Lai cik ļoti ēku pircējiem un pārdevējiem par to negribētos domāt, pulksteņmeistari, apavnieki, šuvēji vēl ilgi iedzīvotājiem būs vajadzīgi, un telpas viņu darbam tik un tā būs jāatrod. Tikai kas un uz kādiem noteikumiem šoreiz slēgs ar viņiem īres līgumu, vai jaunie ēkas Stacijas ielā 1 saimnieki, kas pat nav pieresējusies, kā nomniekiem klājas, vai pilsētas pašvaldība, kura, droši vien, ir svēti pārliecināta, ka tās zābakiem zoles nenodils...

**Daina Kursīte
A.Kursīša foto**

Mūžam neaizmirstamais direktors

◆ Kā katru gadu, arī šogad, februāra nogale un marta pirmās dienas Aglonā būs veltītas teoloģijas un filozofijas doktora, Triju Zvaigžņu ordeņa kavaliera, Jaunaglonas un Aglonas sieviešu ģimnāziju direktora Aloizija Broka piemiņai. Aglonā ierodas viņa audzēkņi, līdzgaitnieki, viņu atmiņas par Aloiziju Broku ir publicējis arī «Novadnieks». Daudz materiālu par Aloiziju Broku glabājas Jaunaglonas skolas lauksaimniecības muzejā. Tā vadītājas Irēnas Ancānes nopelns ir tas, ka šogad 1. martā Aloizijam Brokam tiks atklāta piemiņas plāksne pie ēkas, kurā savā laikā atradās sieviešu ģimnāzija. Tā būs velte viņa 98. dzimšanas dienā. Vai izdosies Aloizija Broka simtgadi sagaidīt ar viņam uzceltu pieminekli, kā tas sen bija iecerēts Aloizija Broka piemiņas glabātājiem? Un ko daļēji sagrāva «Bankas Baltija» krīze, jo tieši tajā bija sākti uzkrāt pirmie A. Broka piemiņas fondā ienākušie ziedojumi. Sagaidot gadskārtējo Aloizija Broka dzimšanas dienu, piedāvājam sirsniņu atmiņu stāstījumu no Jaunaglonas muzeja fondiem.

Direktors Dr. Aloizis Broks. Mākslinieka Jura Soikāna zīmējums, publicēts A. Jūrdža fonda izdevumā «Dzeive», 138. numurā 1978. gadā.

jauca mūsu pierādītās patiesības, ka mēs, visa klase, ar visām savām filozofiskajām patiesībām kapitulējām viņa priekšā. Viņš tad sirsniņi smējās, deva mums padomu palikt pie patiesības un neļaut sevi iespaidot.

Lai cik viņš būtu noguris vai aizņemts, viņš neatteicās uz klausīt mūsu vajadzības un bieži pats jautāja: «Nu, meičas, kas uz sirds?». Saprotams, ka mums vienmēr bija kaut kas uz sirds, ko varēja uzticēt tikai savam direktoram, jo mēs bijām pārliecinātas, ka viņš mums palīdzēs, ja tikai viņam tas būs iespējams.

Kādu dienu mēs sūdzējāmies par katehismu «zubrīšanu», ko skolotāja bija uzlikusi mums par pienākumu. Tas bija tiešām par daudz, vairāk kā lappusi atstāstīt kā dzejoli. Tas prasīja daudz laika, kas mums bija nepieciešams citu priekšmetu sagatavošanai. Stāstījām direktoram gari un plaši, bet atbildi nevarējām izspiest — ne jā, ne nē. Toreiz šķīrāmies no viņa vīlušās. Ķērāmies pie plāna izstrādāšanas, kā palīdzēt pašam sev. Nepagāja ilgs laiks, — plāns bija gatavs. Nolēmām savā labā izmantot skolotājas fizisko trūkumu. Viņa bija maza auguma un labi nedzirdēja. Kad skolotāja sēdēja uz katedras, tad no pirmā sola tikko varēja redzēt viņas galvas virsu. Tas tad nāca par labu mūsu plānā. Sākoties katehisma atbildēšanai, skolniece tika izsaukta pie katedras. Pa to laiku cita drosmīga skolniece aizrāpoja pie katedras un klusām lasīja vajadzīgo tekstu. Izsaukta skolniece to atkārtotā skaļi, lai visi dzirdētu. Likās, viss iet gludi, un mēs bijām apmierinātas.

Tad kādu dienu, kad atbildējām katehismu pēc mūsu plāna, cauri durvju stiklam uz mums raudzījās direktora lielās un stingrās acis. Šis skatiens mūs ķēra kā zibens, mēs palikām klusas un kļuvām lielas, beidzot arī stingrās acis pazuda. Ar sirdsapziņas pārmetumiem mēs gaidījām direktoru. «Ko viņš teiks, ko darīs?» — mēs prātojām. Beidzot viņš ieradās. No viņa sejas neko nevarēja nolasīt, un par mūsu plānu nekas netika minēts. Tikai mums vairāk katehisms nebija jāatbild no galvas, jo viņš pats sāka mācīt katehismu, to izskaidrojot tik skaidri un interesanti, ka tas izvērtās par patīkamāko priekšmetu.

Kādu dienu mēs bijām sevišķi pacilātā garastāvoklī, mums bija kaut kas uz sirds. Bijām dzirdējušas, ka Aglonas ģimnāzisti rīkos Ziemassvētku eglīti, ielūgšot arī mūs un būšot dejošana. Bez šaubām, mēs esam gājējas un dejojājas, bet kas mums to ļaus. Tā bija liela pārdrošība no zēnu puses. Mums nebija atļauts ar viņiem tikties, kur nu vēl dejojot! Varbūt mūsu audzinātājas mūs aizvedīs uz eglīti, bet dejojot — nē, to gan viņas neļaus!

«Kā būtu, ja aprunātos ar direktoru par šo lietu?» ierunājās kāda no mums. «Jā, tiešām jārunā ar direktoru,» mēs visas viņai piekritām. Neērti jau bija runāt ar direktoru par dejošanu, bet citas izejas mums nebija, mēs zinājām, ka viņam varām uzticēties, un viņš mums palīdzēs, ja atradīs to par iespējamu.

Direktoru mēs sagaidījām kautrīgi, bet pašlāvīgi. Drosmīgākās meitenes ieminējās par «viņa zēnu» eglīti. Direktors smaidot atbildēja, bet, redzēdams mūsu samulsumu, iejautājās — vai tad vēl kas uz sirds?

«Jā, direktora kungs, vai mēs varēsim arī dejojot?» Viņš pasmaidīja savu raksturīgo smaidu un teica: «Vai tad dejojot arī vēlaties?» «Jā, jā, direktora kungs,» saucām it kā vienā balsī. «Ko tur daudz, ja mūzika spēlēs un puīši jūs lūgs, tad jādejoj!» To pateicis, viņš mūs atstāja vienas. Dieviņ, tētiņ, cik labs bija direktors, viņa labums nebija vārdos izsakāms. Jo tuvāk nāca eglītes diena, jo vairāk audzinātājas mūs redzēja, cilājot skolas formas baltās apkaklītes, aproces un spoļus.

Drīz pienāca arī eglītes diena. Mūsu audzinātājas un skolotājas paziņoja, lai ģērbjoties, jo iesim uz Aglonas ģimnāziju, kur rīkojot eglīti. Ātrāk kā citām reizēm mēs bijām iešanas kārtībā, jo uz šo gājieni bijām gatavojušas jau sen. Ar priekā pukstošām sirdīm, nolaišām acīm un nopietnām sejmām mēs lepmi iegājām lielajā zālē. Liela stalta egle stāvēja zāles vidū visā savā svētku rotājumā. Zēni bija novietojusies vienā eglītes pusē un mūs novietoja pretējā pusē. Zēnu pusē bija redzami arī ģimnāzisti ar mūzikas instrumentiem. Eglītes mirdzošā sveču gaismā priecīgi sastapās meiteņu un zēnu skati. Svinīgais akts pagāja ātri un sākās gaidītās dejas. Atskatot mūzikas skaņām, zēnu bars metās pie mums. Viens mirklis, un mēs straujā deļā virpuļojām ap mirdzošo eglīti. Ilgi audzinātājas ar saviem zvaniņiem zvanija, kas bija zīme, ka mums, meitenēm, jābūt kopā norunātā vietā. Zvanu skaņas pastiprināja mūziku, un mēs vēl bezbēdīgāk griezāmies deju virpulī. Tā tik bija dejošana! Daudzi gadi pagājuši un daudz ir dejots, bet nekad tik aizrautīgi kā toreiz Aglonā pie eglītes.

Atpaļāgājies bija kluss un rūgtuma pilns, jo tur vēl palika mirdzošā eglīte, tur mūzika un zēni. Ak, kā tā visa bija žēl! Direktora kungs, cik tu esi labs! Tu vienīgais saproti mūs! Tu vienīgais...

Kad pienāca abiturijas diena, tad zālē parādījās zaļi galdi ar svinīgām skolotāju sejmām apkārt. Direktors atkal bija tas spēcīgais atbalsts. Viņa vienkāršība, sirsnība un pašlāvība deva mums drosmi sevi aizstāvēt. Ja «abiturijas drudzis» kādai sajauc domāšanas spējas, tad direktora uzmanīgā rīcība viņa atjaunoja normālu domāšanu un atbildētāju noveda pie vislabākā rezultāta.

Daudzi gadi jau aizritējuši no tā laika, kad bija lemts attīstīt garīgās spējas siltā un mūžam neaizmirstamā direktora Aloizija Broka, mūsu mīļā direktora paspārnē. Kopā ar mīļajām māsām no Nabadzīgā Jēzus Bērna kongregācijas viņš atvēra mums logu uz gaismu, iznesdams uz saviem pleciem visus smagus, lai tikai trūkuma dēļ neviena skolniece nebūtu spiesta atstāt šo skolu. Ar dziļu pateicību sirdīs Jaunaglonas sieviešu ģimnāzijas pirmais izlaidums nes kvēlas ilgas savās dvēselēs pēc sava vismīļā direktora... iet pa viņa nosprausto ceļu uz priecīgo atkalredzēšanos.

Aloizis Broks, mūsu direktors, nav miris. Savā garā mēs redzam viņu, mēs dzirdam viņu, mēs jūtam viņa tēvišķo klātbūtni.

M. Veicherte,
Jaunaglonas ģimnāzijas pirmā izlaiduma absolvente

Par valsts II šķiras autoceļu uzturēšanas darbu pārtraukšanu

◆ Darām zināmu, ka uz valsts autoceļiem Preiļu rajonā izveidojusies kritiska situācija sakarā ar nelabvēlīgiem meteoroloģiskajiem apstākļiem.

1995. gada 15. decembrī starp Latvijas Autoceļu direkciju un BOVU «Preiļu 24. ceļu pārvalde» ir noslēgts līgums Nr.24 par valsts autoceļu kompleksa uzturēšanu Preiļu rajonā, kurā valsts II šķiras autoceļu uzturēšanai I ceturksnī paredzēti Ls 1230, bet līdz šī gada 22. februārim izlietoti Ls 6381.

Balstoties uz Latvijas Autoceļu direkcijas nolikumu Nr.197 no 29.11.95., ir apstiprināts ceļu saraksts, kuru uzturēšanai finansu līdzekļi tiek garantēti. Pamatojoties uz minēto nolikumu kā Preiļu rajona VCPN vadītājs, atsaucoties uz Latvijas Autoceļu direkcijas ieteikumu, esmu spiests pieņemt lēmumu pārtraukt valsts II šķiras autoceļu uzturēšanu Preiļu rajonā no šī gada 23. februāra.

Preiļu rajona padomes lēmums ņemt no rajona ceļu fonda kredītu nav pieņemams, jo autoceļu direkcija nav tiesīga to darīt.

Šobrīd valsts autoceļi tiek uzturēti uz martam paredzēto līdzekļu rēķina, tāpēc ir izveidojusies situācija, ka ir apdraudēta arī valsts I šķiras un valsts galveno autoceļu uzturēšana.

R. Griķis,
Latvijas Autoceļu direkcijas Preiļu rajona VCPN vadītājs

Lai «Preiļu siera» akcijas pieder zemniekiem!

◆ Akciju sabiedrība «Preiļu siers» gatavojas akcionāru gada pārskata sanāksmei, kas notiks martā. «Preiļu siera» ģenerāldirektors Jāzeps Šņepsts pastāstīja, ka slēdzienu par akciju sabiedrības saimniecisko darbību pagājušajā gadā izdarījis zvērināts revidents. Gada peļņa ir 42,8 tūkstoši latu.

Kāpēc šajā situācijā akciju sabiedrība tomēr nav varējusi pilnīgi norēķināties ar piena piegādātājiem?

Jāzeps Šņepsts paskaidro: — 1995. gada janvārī rūpnīcas parāds bija 400 tūkstoši latu. Gada laikā parāds ir samazinājies par 100 tūkstošiem. Vienlaikus tika veikti arī kārtējie maksājumi.

Šogad janvārī piena piegādātājiem sabiedrība izmaksāja 125 tūkstošus latu, februārī izmaksās būs 100 tūkstošu latu apjomā. Nedaudz iekavējas siera eksports. Nesen noslēgts līgums par 90 tonnu siera eksportu uz Igauniju. Krājuma ir arī sviests, ko tuvākajā laikā centisimies realizēt.

Ir ļoti liels pilnpiena pieprasījums. Rajonā sarosījušies arī piena uzpircēji. Taču viņi zemniekiem nemaksā vairāk kā mēs. Arī Rēzeknes piena kombināts, kas ļoti aktīvi iepērk pienu Riebiņu un citos pagastos, zemniekiem maksā mazāk.

Tuvākajā laikā akciju sabiedrībai «Preiļu siers» ir jāatrisina divas lietas. Jāpanāk, lai visi rajona piena piegādātāji savu produkciju pārdotu mums.

Un vēl — jādomā par to, lai visas «Preiļu siera» akcijas, kas šobrīd ir valsts kapitāla daļa, nonāktu vietējo piena piegādātāju pārziņā. Zemniekiem jāklūst par «Preiļu siera» īpašniekiem.

Mūsu saimnieciskā darbība liecina, ka tiksīm galā ar parādiem un atrisināsim gan piena piegādātāju, gan rūpnīcas problēmas. Janvārī piena iepirkuma vidējā cena bija 11 santīmi, bet pirms gada — tikai 7,5 santīmi par piena litru.

A. Iljina

Jaunatnes basketbola ligā sākušās otrā riņķa spēles

Jaunatnes basketbola ligā sākušās otrā riņķa spēles. Rīgā sporta kluba «Cerība» basketbola nodaļas (Līvāni) zēni aizvadījuši vairākas spēles.

1980. gadā dzimušie zēni sacentās ar Rīgas 3. bērnu jaunatnes sporta skolas komandu. Līvānieši uzvarēja 106:70. R. Vaikulis guva 50 punktus.

1982. gadā dzimušo Līvānu zēnu komanda zaudēja vienaužiem no Saldus rajona — 36:59. Rezultatīvākais Līvānu komandā bija J. Liepiņš — 14 punkti.

1980. gadā dzimušie zēni pretiniekus no Saldus rajona uzvarēja — 84:72. Un atkal Raimonds Vaikulis bija labākais punktu guvējs (40).

Sestdien un svētdien notika 10 spēles visās vecuma grupās, kur Līvānu basketbolistiem pretiniekā bija Talsu un Rīdzenes sporta skolas komandas.

Kā veicās līvāniešiem? 1985. gadā dzimušie zēni ar 57:63 zaudēja Talsu komandai.

1984. gadā dzimušie basketbolisti uzvarēja savus vienaužus no Talsiem. Šoreiz ar rezultātu 66:34.

Arī 1983. gadā dzimušie Līvānu basketbolisti pieveica Talsus — 84:51.

Līvānieši uzvarēja arī 1982. gadā dzimušos talsniekus — 53:37 un ar 73:65 — 1980. gadā dzimušos basketbolistus.

Ļoti asa spēkošanās notika zem groza ar Rīdzenes sporta skolas komandām. 1985. gadā dzimušie līvānieši zaudēja «Rīdzenei» ar 47:61. Tāpat arī 1984. gadā dzimušie zēni piedzīvoja zaudējumu — 48:59.

Ar 47:36 uzvarēja 1983. gadā dzimušo Līvānu zēnu komanda. Taču gadu vecākie — 1982. gadā dzimušie zēni saviem konkurentiem zaudēja ar 36:53.

Spēle starp 1980. gadā dzimušajiem «Rīdzenes» jauniešiem un līvāniešiem beidzās ar «Rīdzenes» uzvaru — 80:83. Jāteic, ka šo izšķirošo uzvaru «Rīdzenes» komanda izcīnīja tikai spēles pēdējās sekundēs.

A. Iljina

Pirms 5 gadiem 1991. gada februāris

● Preiļu rajona Tautas deputātu padomes izpilddarīto pieņem lēmumu par piedalīšanos 4. starptautiskajā folkloras festivālā «Baltica». Izveidota orgkomiteja, ko vada izpilddarīto priekšsēdētāja vietniece V. Vucāne. Paredzams, ka festivāla laikā 12. un 13. jūlijā Preiļu rajonā ieradīsies 5 festivāla viesu folkloras kopas.

● Miris 1940. gada Latgales Dziesmu svētku dalībnieks, viens no vecākajiem kordirģentiem Preiļu rajonā, skolotāju kora dalībnieks Boļeslavs Dauksts.

● Rajonā sākas gatavošanās Vislatvijas aptaujai, kas tiek organizēta M. Gorbačova izsludinātā referenduma vietā par PSRS saglabāšanu. 3. martā aptaujas dalībniekiem būs jāizsaka savas domas (par vai pret) par neatkarīgas Latvijas valsts izveidošanu ārpus PSRS.

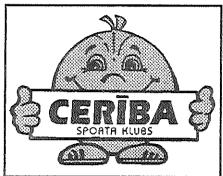
● Mūsu novadnieks, kinorežisors Jānis Streičs sāk gatavoties filmas «Cilvēka bērns» uzņemšanai. Filma tiks veidota pēc J. Klīdzēja tāda paša nosaukuma romāna motīviem un to paredzēts uzņemt Latgalē.

● Līvānus apmeklēja Latvijas Republikas valdības delegācija, ko vada Ministru Padomes priekšsēdētāja vietnieks Arnis Kalniņš. Tiekoties ar pilsētas pašvaldības darbiniekiem un valsts uzņēmumu vadītājiem, viņš mēģina noskaidrot, kas darāms, lai saglabātu pilsētas rūpniecisko potenciālu.

● Kolhozs agrofirma «Turība» pārtop paju sabiedrībā «Turība». Iepriekšējo gadu kolhozs noslēdzis ar vairāk nekā 30 procentu lielu rentabilitāti. Pilnvaroto sapulcē apstiprina rajonā pirmās paju sabiedrības statusu, par tās priekšsēdētāju ievēl R. Kavinski. Vēlēšanos iestāties paju sabiedrībā izteikuši vairāk nekā 900 cilvēki.

● Sāk darboties atjaunotās Latvijas Zemnieku savienības Preiļu rajona nodaļa.

● Sakarā ar 3. martā paredzēto Vislatvijas aptauju «Novadnieks» publicē dažādus viedokļus par tās lietderību. Latviešu vairākums gatavojas teikt «jā» neatkarīgai Latvijas valstij ārpus PSRS, kompartijas funkcionāri cenšas pārliecināt, ka izstāšanās no Padomju Savienības Latviju ievēdīs postā un nabadzībā.

Skolu sacensības

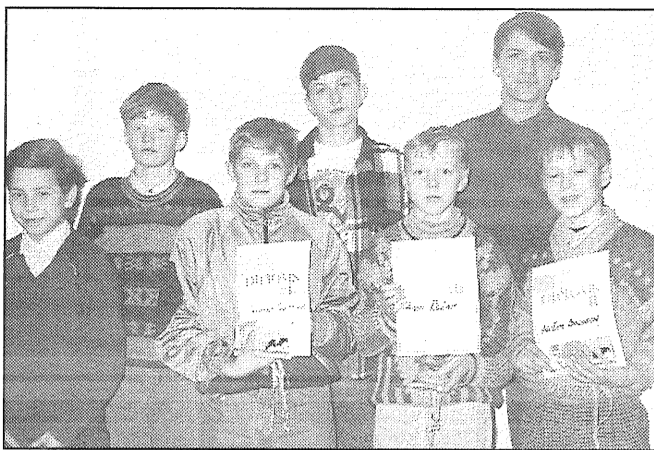
Tautas bumba

Vidusskolu konkurencē Preiļu 1. vidusskola tikai par mata tiesu apsteidza Vārkavas vidusskolas tautbumbistus. Savā starpā šīs komandas nospēlēja neizšķirti 2:2, bet vārkaviešus pievīla vēl viens neizšķirts ar Līvānu 2. vidusskolu.

Galīgā vietu secība:

1. Preiļu 1. vidusskola	14
2. Vārkavas vidusskola	13
3. Preiļu 2. vidusskola	11
4.-5. Rudzātu vidusskola	8
4.-5. Līvānu 2. vidusskola	8
6. Aglonas vidusskola	6

Deviņgadīgo skolu konkurencē 1. vietu izcīnīja Dravnieki. Tālākajās vietās ierindojās Rožupe, Pelēči, Aizkalne,

Sporta prātņieku konkursa dalībnieki un uzvarētāji — Zigmunds Andrejevs, Aivis Ruža, Andžs Balodis.

J. Silicka foto.

Vārkava, Sala un Rušona.

Sporta prātņieku konkurss

Jau otro gadu sporta klubs noskaidro, kurš tad ir visēruditākais skolnieks sporta jomā. Šoreiz tas ir Zigmārs Andrejevs no Rušonas pamatskolas, kurš, basketbola terminoloģijā runājot, tikai papildlaikā (t.i. papildjautājumos) pārspēja rožupieti Andžu Balodi. Tieši tadā pat veidā izšķīrās 3. vie-

Sludinājumi un reklāma

Pārdod

VAZ-2121 un Moskvīč rezerves daļas. Tel. 21174;

traktoru MTZ-50 ar D-240 dzinēju par Ls 1700. Tel. 23798;

4 jaunas riepas 8,40 x 15 ar kamerām. Tālr. 24145;

virpu 1T61M vai maina. Tel. 59649;

vilcēju KAZ-608, puspiekabe 8 m. Tālr. 30545;

T-40, T-16. Tel. 21943;

Moskvīč-412, 1984.g. Tālr. 42242;

GAZ-53B, 6 t autoceltni, M-2140, sildītājsaparātu, pamata blokus 240 x 40 x 60, Mazda-626, 1987.g., Rover Montego, 1993.g. Tālr. 22588;

VAZ-2101, 1971.g., labā tehniskā stāvoklī. Zvanīt 41416 pēc 20 darbdienās;

Audi-100 («cīgārs») un videomagnetofonu. Tel. 44313;

VW Passat 32B, universāls, 1983.g. Tālr. 37553;

M-2141, 1990.g., vai maina. Zvanīt 65128 vakaros;

VAZ-2106, cena pēc vienošanās. Tel. 57619;

Opel Ascona, 1985.g. Tālr. 22665;

Audi Coupe, 1981.g., 1,9 l, 5 pakāpju ātrumkārbā, ļoti labā stāvoklī. Tel. 23204, 21248;

teļu. Tālr. 35336;

ērzeli (2 g.) un ķēvi (1 g.). Tel. 44633;

mopēdu Rīga-13 un automašīnu VAZ, ZIL un GAZ-52 rezerves daļas. Tel. 24362;

3-istabu kooperatīvo dzīvokli 5. stāvā vai maina. Tālr. 22949.

Pērk

gaļu, arī lopus dzīvsvārā. Tālr. 55614;

gaļu. Zvanīt 65128 vakaros;

gaļu. Tālr. 22807;

gaļu. Tālr. 55743;

gaļu. Tālr. 42541;

gaļu. Tel. 21982;

gaļu. Tel. 21898;

kartupeļus. Tālr. 44172;

pārtikas kartupeļus. Samaksa tūlītēja. Mūsu transports. Tālr. 52544;

garāžu Preiļos. Tel. 44313;

VAZ ar motora vai gaitas iekārtas defektiem, var būt daļēji izkomplektēta. Tel. 44128;

šahtveida kalti T-662 «Petkus». Zvanīt Daugavpils 8-254-29939 pēc 15;

automašīnu IŽ-M-2715 (pikaps). Tālr. 21581;

egles, priedes papīrmalku. Tel. 22469, 35340;

teļus. Tel. 23300.

Maina

4-istabu dzīvokli pret diviem 2-istabu dzīvokļiem vai vienu 2-istabu dzīvokli ar piemaksu. Zvanīt 21433 pēc 18;

2-istabu dzīvokli Preiļu centrā ar visām ērtībām pret dzīvokli vai privātmāju Aglonā. Tel. 17751.

Pārdod olas (no Madonas) vairumā ar piegādi. Pastāvīgiem klientiem atlaides. Tel. 8-252-23591.

Piedāvā firmas «Baltik Feed» mikroelementus, vitamīnus un spēkbarību. Tālr. 44633.

1. martā tirgos 13 mēnešus vecas baltas un brūnas dējējvistas un speciālo barības piedevu vistām. Plkst. 10.40 Siļukalnā, 11.00 Galēnos, 11.30 Stabulniekos, 11.50 Pieniņos, 12.10 Riebiņos, 12.30 Preiļos, 13.10 Aizkalnē, 13.30 Pelēcos, 14.00 Upmalā, 14.20 Klaparos, 14.50 Sutros, 15.10 Rožupē, 15.40 Rudzātos, 16.20 Līvānos.

Daudz tu, māt, atstāji, Aizejot baltajā kalnā, Maz sev paņēmi siltajā klusumā līdz.

Izsakām līdzjūtību Rūdolfam Slobodskajam, MĀTI mūžībā izvadot.

Aglonas pagasta padomes un kultūras nama kolektīvs

SAKARU BANKA
LATVIJAS KOMERCBANKA A/S

*Preiļu filiāle
Brīvības ielā 2*

piedāvā savus pakalpojumus JURIDISKĀM PERSONĀM

● atver norēķina kontus Ls un valūtā.
Apkalpošana:
konta uzturēšana — bezmaksas, pārskaitījums no konta uz citām bankām — Ls 0,20, starp bankas klientiem — bezmaksas, skaidras naudas izsniegšana Ls — 0,1% no summas,

valūtā — 0,5% no summas, banka maksā par vidējo atlikumu kontā virs 1000 Ls — 3% gadā, virs 1000 USD — 2,5% gadā.

● Apkalpo sertifikātu ieguldījuma, uzkrāšanas un tirdzniecības kontus.

● Banka sadarbojas ar Starptautisko naudas pārvedumu dienestu Western Union.

● Banka pieslēgusies Starptautiskajam kompjūteru tīklam S.W.I.F.T. finansu informācijas apmaiņai.

Tālrūnis 24465.

†

Gadi aiziet klusi, klusi, Matos sniegi snieg. Saka sirds: es nogurusi, Lai nu miers man tiek.

Izsakām līdzjūtību Pēterim Pizelim, kad mūžībā aizved VECMĀMUĻAS ceļš.

Laikraksta «Novadnieks» redakcija

Izsakām līdzjūtību Jakova Bogdanova ģimenei sakarā ar SIEVAS un MĀTES nāvi.

Mājas kaimiņi

NOVADNIEKS

Laikraksts iznāk kopš 1950. gada 29. marta. Redakcijas adrese: Aglonas ielā 1, Preiļi, LV-5301. Tel. 22059, 22305, 21759.

Pasūtījuma indekss 3033.

Izdod Preiļu rajona pašvaldības uzņēmums «Laikraksta «Novadnieks» redakcija»

Iznāk 8 reizes mēnesī. Abonēšanas maksa mēnesī Ls 0,71. Mazumtirdzniecībā līgumcena.

Redaktors Pēteris Pizelis

Reģistrācijas apliecība Nr. 1018 Iespiests SIA «Latgales druka», Rēzeknē, Baznīcas ielā 28. Ofsetiespiedums. Metiens 5050.